

ATEMPTATS 17-A

La Jumaine, asseguda a la dreta, i altres familiars de les víctimes del 17-A ahir a la Rambla. PAU DE LA CALLE

La mare del Julian

Barcelona recorda les víctimes el dia que fa cinc anys del 17-A

Crònica

TONI VALL
BARCELONA

Arriba al Pla de l'Os amb cadira de rodes, s'aixeca i camina amb crosses fins que pot seure en una de les cadires. Va vestida de blau, porta ulleres de sol, li tremolen les mans i no para de plorar. Quan ja està asseguda li donen una fotografia emmarcada. És el seu fill, el Julian, un dels assassinats a l'atemptat del 17 d'agost del 2017 a Barcelona, quan només tenia set anys. Ella es diu Jumaine però tothom li diu Jom. Li van quedar les cames destrossades i fins tres dies després de l'atemptat no es va assabentar que el Julian ja no hi era. La seva és la imatge més colpidora, més terrible de l'homenatge a les víctimes d'aquell dia de fa cinc anys.

Les víctimes fan les ofrenes florals. El Robert Manrique, incansable lluitador pels drets de les víctimes de tots els atemptats terroristes, ha vingut amb els seus tres nets, el Dominic i l'Andrea, de quatre anys, i el Ramsès, de dos. També ells deixen una flor clavada al parterre. La Jom no pot parar de plorar, tothom qui s'hi creua intenta consolar-la. Impressiona pensar què deu passar per dins d'aquelles

persones que trepitgen el mural de Miró, just el lloc on va aturar-se la furgoneta que els va destrossar la vida. La fortalesa mental, la integritat, la dignitat.

Recordo que a l'homenatge del primer any, el 2018, hi havia el Xavi Martínez, el pare del Xavi, el nen de tres anys que també va morir. Enguany ha deixat dit a les xarxes que no hi acudirà. No està d'acord amb la gestió política que s'ha fet dels atemptats ni amb la resolució sobre la implicació de la cèl·lula jihadista de Ripoll. De fet, hi ha un bon grup de persones que, als marges de l'homenatge, fan sentir la se-

Reflexió

Impressiona pensar què deu passar per dins de les víctimes que són a la Rambla

va veu: "Volem saber la veritat!", exclamen. "Aquests només es volen fer la foto", diu la Maite, que duu una pancarta -"We want truth" [Volem la veritat]- quan veu passar Ada Colau, Pere Aragonès, Meritxell Batet, Miquel Iceta, Raquel Sánchez i tota la representació institucional. "Com és possible que una cosa tan dolorosa no pugui ser resolta amb un mínim de garanties i de respecte per a les víctimes?", es pregunta també. M'ensenya un parell de captures al mòbil. Una és el tuit de Joaquim

Forn, fa cinc anys conseller d'Interior, en què assenyala els interrogants que l'Estat encara no ha desvelat. L'altra és la recent entrevista a Josep Lluís Traperó, en què rebutja cap teoria de la conspiració i destaca la bona feina del CNI. "Com s'entén, això?", conclou.

El carrer que no serà igual

I la Rambla com està? No puc evitar fixar-m'hi. Aquell carrer que tots estimem i que mai tornarà a ser el mateix. Doncs està ple de pilones que avui fa cinc anys no hi eren. Uns quants comerços emblemàtics han tirat la tovallola -a la camiseria Xancó ja hi ha un altre negoci i el Club Capitol cria pols-. Resisteix com un miracle la casa Beethoven, i als ocellaires -alguns convertits en quasi franquícies o en fabricants de suc de coloraines- continuen volent-los fotre fora. Un es pregunta per la memòria dels quiosquers, aquells que fa cinc anys ho van veure tot i encara continuen allà.

Al Pla de l'Os tots els polítics han marxat de seguida. Només s'ha quedat Ada Colau, que conversa amb tothom. La Jom s'ha tret les ulleres de sol. Dona les gràcies a qui s'hi atansa, parla amb ella i la consola. Algú s'adona que potser ja toca treure-la d'allà al mig. Travessa la Rambla sobre la cadira de rodes. Abraça la foto del somrient Julian. L'abraça fort, com qui abraça un fill. ■